

Wanneer je een tijdje niet meer op bezoek kan bij je familie, schrijf je een brief.

De Universitaire Ziekenhuizen en de Wingerd zijn dichte familie, meerdere mensen van UZ stonden aan de doopvont van de Wingerd en tot op vandaag zijn er op bestuurlijk en andere niveaus hechte banden gesmeed, en dus schrijf ik een brief.

Laat mij beginnen, beste familie, met hoe het met ons gaat.

In volle coronacrisis, hebben wij ons huis grondig verbouwd. De hospitalisatieafdeling voor mensen met dementie in Gasthuisberg verhuisde binnen de 24 uur en maakte plaats voor patiënten met COVID-19. Je kan gerust zeggen dat er levens gered zijn door de bereidwilligheid van onze medewerkers én onze patiënten. 't Zit in ons bloed, zullen jullie waarschijnlijk denken ;-)...

Let wel, het was niet makkelijk, een andere omgeving, bezoek dat wegvalt, heel onwezenlijk, maar het is op zo'n momenten dat je beseft hoe belangrijk familie is en hoeveel steun je aan elkaar hebt.

We zijn ook altijd blijven zorgen voor onze familieleden met dementie op de COVID-19 units in Gasthuisberg door het oprichten van een liaisonsteam. Het doet ons telkens iets om iemand met dementie te zien in zo'n bevreedende omgeving. Beeld je maar eens in, je hebt het sowieso al wat moeilijker om de wereld rondom jou te begrijpen en plots kom je terecht op een planeet met ingepakte marsmannetjes terwijl je in ademnood bent. Je zou van minder in de war raken.

De marsmannetjes doen ongelofelijk hun best, chapeau, maar ze zijn niet gewend om te zorgen voor mensen met dementie die nu meer dan ooit nood hebben aan houvast en geruststelling.

Maar ze leren snel bij en zijn dankbaar voor de steun die we bieden. Het is ook zonneklaar dat onze mensen met dementie best zo snel mogelijk terugkeren naar hun vertrouwde omgeving wanneer ze niet meer besmettelijk zijn.

We hebben ook een *oud-reach*-team opgericht. Dat is een mobiel team dat bij de mensen thuis gaat wanneer het echt moeilijk loopt tijdens deze quarantaine. Voor mensen met dementie die thuis wonen en voor hun familie, is deze periode misschien nog wel het moeilijkst. Ook het wegvallen van het dagcentrum is ongetwijfeld een zware dobber voor velen. *Oud-reach*, originele naam, niet? Het is een variant op *outreach*, de term voor mobiele dienstverlening, buiten de muren van de organisatie dus. *Oud-reach*: bedacht door Dr. Satya Buggenhout die zowel in de Wingerd werkt als in ons ziekenhuis en nu ook nog eens de brug zal maken naar thuis. Wat een parel!

Dierbare familie, ik heb me al vaak afgevraagd hoe het met jullie gaat. Niet dat ik niet op de hoogte ben, integendeel, we hebben veel contact met artsen, medewerkers en directie, maar het is toch anders als je op bezoek mag komen. Afgaande op wat ik hoor, mag ik weer fier zijn op jullie!

Hoe jullie de best mogelijke koers varen tussen gezondheid en welbevinden.

Hoe jullie er weer in slagen om het onmogelijke mogelijk te maken, een stelling nog wel...!

Hoe ongeveer 40 jaar doordacht beleid nu het verschil maakt: kleinschalige familiewoningen in plaats van afdelingen, medewerkers die er alles aan doen om mensen te laten leven zoals ze het wensen, een medisch korps dat meer van dementie kent dan sommige professoren die er hele boeken over schrijven, aandacht in tempore non suspecto voor hoe mensen hun toekomst zelf zien en respect hiervoor wanneer een virus of een andere ziekte toeslaat, maximaal inzetten op comfort wanneer het tijd is om het leven los te laten, en ik kan zo nog een tijdje doorgaan.

In tijden van crisis, is De Wingerd er bovendien als eerste bij om familie in nood te helpen. Zo heropende de Wingerd het kortverblijf om mensen met dementie, die niet of niet meer besmettelijk

zijn, op te vangen vanuit ons ziekenhuis zodat wij ruimte kunnen maken voor andere mensen in crisis.

Met de Cruijffiaanse wijsheid *ieder nadeel heb zijn voordeel* in gedachten, vraag ik mij af of deze crisis ook iets positief kan opleveren voor de dementiezorg.

Zelf ontdekte ik bijvoorbeeld de voordelen van video-consultaties. Soms moeten mijn patiënten van ver komen voor een consultatie terwijl er niet altijd fysiek onderzoek nodig is. Door videoconsultaties kan ik mensen nu sneller terugzien en wat korter op de bal bijsturen wanneer nodig.

Ik kan mij inbeelden dat deze technologie ook meer in de woonzorgcentra zal gebruikt worden voor virtuele bezoeken van familieleden die ver wonen. Een beetje paradoxaal is de vaststelling dat sommige mensen met dementie net rustiger zijn nu er geen bezoek meer komt. Dit verrast ons niet echt. Overprikkeling leidt tot spanning en het is niet altijd even duidelijk of het genieten tijdens het bezoek opweegt tegen de verlatingsangst na het bezoek. Dit is natuurlijk bij iedereen verschillend, en ik pleit uiteraard niet voor beperking van bezoek, maar misschien moeten we af en toe bepaalde heilige huisjes in vraag durven stellen.

Het lijkt er ook naar dat de wereld stilaan ontdekt wat essentieel is voor een samenleving en wat niet. Zorg is dit zeker. 3,8 miljard € voor gevechtsvliegtuigen gericht op vernietiging is dit volgens mij niet. Ik durf niet te bedenken hoeveel beter de zorg voor kwetsbare mensen er met dit bedrag in ons land zou kunnen uitzien. Vergeef me deze oprisping...

Zo, beste familie, ik denk veel aan jullie en kijk ernaar uit om jullie terug te zien.

Keep up the good work en 't komt goed hoor!

Mathieu Vandenbulcke

Ondervoorzitter Woonzorgnet-Dijleland